

Hermanis Paukšs

**ABSURDA APOTEOZE**  
(absurda viencēliens)

Darbojas:

VIKTORIJA  
AMALDA

SOLIŅŠ. UZ TĀ SĒŽ VIKTORIJA. AMALDA STĀV.

Amalda. Sakiet, vai jums neliemas, ka dzīve ir bezjēdzīga?

Viktorija. Man vienmēr tā liekas. Bet kas noticis?

Amalda. Nekas. Vai es drīkstu apsēsties?

Viktorija. Sēdieties.

Amalda. Paldies. (apsēžas) Sakiet, vai šis ir jūsu soliņš?

Viktorija. Kāpēc jūs tik muļķīgi vaicājat?

Amalda. Iedzimtība.

Viktorija. No mātes?

Amalda. Kāda tam šodien vairs nozīme?

Viktorija. Jums taisnība. Vēl vakar tam būtu bijusi izšķiroša nozīme. Bet šodien... šodien tam vairs nav nekādas nozīmes.

Amalda. Vai tas jūs apbēdina?

Viktorija. Nē, tas mani iepriecē.

Amalda. Un tomēr – sakiet: vai šis ir jūsu soliņš?

Viktorija. Vai šo jautājumu jūs kādreiz jau neesat man uzdevusi?

Amalda. Vai es drīkstu atbildēt ar pretjautājumu?

Viktorija. Lūdzu.

Amalda. Tad pasakiet man: vai mēs abas kādreiz kaut kur jau esam tikušās?

Viktorija. Nekad.

Amalda. Tad kā gan es būtu varējusi jums šo jautājumu uzdot?

Viktorija. Loģiski. Bet par kādu jautājumu jūs runājat?

Amalda. Jūs mani nostādāt neveiklā stāvoklī.

Viktorija. Piedodiet, bet jūs šobrīd sēžat.

Amalda. Cik bezjēdzīgi!

GARĀM PAIET VILCIENS.

Amalda. Vilciens.

Viktorija. Nu un tad?

Amalda. Bet sakiet – vai šis ir jūsu soliņš?

Viktorija. Protams, ka šis ir mans soliņš.

Amalda. Jums ir skaists soliņš.

Viktorija. Paldies par komplimentu. Vai jums arī ir savs soliņš?

Amalda. Nē, man nav sava soliņa.

Viktorija. Cik žēl. Es vienmēr esmu jutusi līdzī cilvēkiem, kuriem nav sava soliņa.

Amalda. Es arī.

Viktorija. Jums ir laba sirds.

Amalda. Būtu grūti to noliegt. Uz kurieni tas vilciens aizgāja?

Viktorija. Nav labi teikt par vilcienu – aizgāja.

Amalda. Bet kā tad?

Viktorija. Aiziet var cilvēks. Var kaķis. Vilcieni neaiziet. Vilcieni aiztrauc.

Amalda. Jums taisnība. Uz kurieni aiztrauca šis vilciens?

Viktorija. Uz nekurienu.

Amalda. Cik oriģināli. Cik īpatnēji, neatkārtojami un oriģināli! Kas jūs tāda esat?

Viktorija. Es esmu Viktorija.

Amalda. Cik muļķīgi.

Viktorija. Kāpēc muļķīgi?

Amalda. Tāpēc, ka viss ir muļķīgi. Vai jums tā neliekas?

Viktorija. Liekas.

Amalda. Tad kāpēc lai jūsu vārds būtu izņēmums?

Viktorija. Jums taisnība. Manam vārdam nav tiesību būt izņēmumam.

## GARĀM AIZIET ZALDĀTU ROTA.

Viktorija. Bet jūs kas esat?

Amalda. Amalda.

Viktorija. Vai jūs bijāt tā, kas interesējās par manu soliņu?

Amalda. Es. Bet kas bija tie, kas pagāja mums garām?

Viktorija. Tie bija zaldāti. Bet nav labi par zaldātiem teikt – pagāja.

Amalda. Kā tad ir jāsaka?

Viktorija. Jāsaka – aizsoļoja.

Amalda. Un uz kurieni tie zaldāti aizsoļoja?

Viktorija. Kā jūs domājat – uz kurieni?

Amalda. Uz nekurienu?

Viktorija. Nu protams – kurp gan citur?

Amalda. Jūs esat neparasti gudra.

Viktorija. Jā – es tāda parasti esmu.

Amalda. Cik neparasti! Iedzimtību? No mātes?

Viktorija. Kāda tam šobrīd vairs nozīme?

Amalda. Jums taisnība. Vēl vakar tam būtu bijusi izšķiroša nozīme. Bet šodien ... šodien tam vairs nav nekādas nozīmes.

## GARĀM PAIET AITU GANĀMPULKS.

Viktorija. Vai jums patīk mans soliņš?

Amalda. Ļoti. Vai tas bija aitu bars, kas pagāja mums garām?

Viktorija. Jā.

Amalda. Droši vien, ka nav labi par aitu baru sacīt – pagāja?

Viktorija. Droši vien. Ir jāsaka aizbrāza.

Amalda. Un uz kurieni tas aitu bars aizbrāza? Es taču nekļūdošos, ja teikšu, ka tas aitu bars aizbrāza uz nekurienu?

Viktorija. Jūs trāpīsiet tieši punktā! Bet vai tiešām jums tik ļoti patīk mans soliņš?

Amalda. Bet kas jums par daļu, Viktorij?

Viktorija. Es gribēju jums šo soliņu uzdāvināt.

Amalda. Paldies.

Viktorija. Nu tad es iešu.

Amalda. Ardievu, Viktorij!

Viktorija. Ardievu, Amalda! (Prom.)

Amalda (publikai). Jums laikam nav kur laiku likt, ja tik pacietīgi vērojat šīs muļķības?

